Una derrota preocupant

Un gol de Longo en pròpia porteria és suficient per tombar un Girona incapaç de xutar amb perill entre els tres pals ni un sol cop en els 90 minuts

Les imatges del Mallorca-Girona

CARLES ROSELL | PALMA (ENVIAT ESPECIAL)

Perdre a Palma pot entrar en les possibilitats de qualsevol equip, però fer-ho sense xutar ni un cop amb cara i ulls entre els tres pals i rebent un gol en la primera ocasió del rival, fa que els símptomes que fins ara està oferint el Girona comencin a ser preocupants. L'excel·lent versió contra l'Elx ja gairebé ningú la recorda i aquell equip que va meravellar fa tres setmanes ja fa massa partits que ha baixat el seu rendiment. Ahir, contra un Mallorca més insistent però erràtic de cara a porta, un gol en pròpia porteria de Longo als 20 minuts va ser suficient per tombar els gironins, apàtics, inofensius i sense cap mena d'argument per fer realitat una remuntada que no arribaria mai.

Quatre jornades havien estat suficients per confirmar que els problemes del Girona estaven al darrere. La porteria i també la defensa no acabaven de funcionar, amb un munt de gols encaixats quan precisament l'equip, des que Machín se n'havia fet càrrec, s'havia caracteritzat per la solidesa. Però tot i això, el cos tècnic va decidir mantenir plena confiança amb els seus homes més defensius i els retocs, a Palma, van arribar de mig del camp cap endavant. El qüestionat Bounou va continuar sota pals, el trident de centrals va ser l'habitual (Kiko, Alcalá i Juanpe), mentre que Cifuentes i Aday es van encarregar de les bandes. Fins aquí, cap canvi. Les poques novetats van ser donar entrada a Eloi per Portu quan el murcià havia estat un dels millors; i asseure Cristian Herrera (cap gol en els primers partits) per Longo, el pitxitxi de l'equip. La revolució, per anomenar-ho d'alguna manera, va servir de ben poc. Primer, perquè Machín ben aviat va haver de fer-hi algun retoc (la matinera lesió de Kiko Olivas el va obligar a donar entrada a Ramalho) i segon, perquè el Girona, tot i venir amb la ferma intenció d'aguantar d'una vegada per totes el zero a la seva porteria, va veure com el Mallorca s'avançava als 20 minuts fruit d'una acció de mala fortuna en què Longo s'introduïa la pilota a la seva pròpia porteria.

Fins llavors, el que havien ofert els gironins no era res de l'altre món, però com a mínim el seu repertori era un xic més ampli que no pas el de l'equip de Fernando Vázquez, que es limitava a defensar-se i a sortir al contracop. Vestit de blau cel com en les dues últimes erràtiques sortides (Valladolid i Osca), al Girona se'l va veure prou bé al primer quart d'hora. Segur al darrere, tot i alguna passada arriscada que el rival no va aprofitar; amb ganes de construir al mig del camp i amb dos homes a dalt com Sandaza i Longo capaços de fer mal en qualsevol acció d'atac.

Ben aviat, al primer minut, Borja va col·locar una pilota a l'espai per a Longo; l'italià va provar un regat a l'interior de la gran i entre ell i el seu marcador van desviar l'esfèrica cap a Santamaría, que es va haver d'estirar per atrapar-la. Dos minuts més tard, Borja enviava un llençament de falta perillós a la tanca i al quart d'hora, contracop de llibre entre Longo i Borja que acabava amb una centrada al cor de la gran per a Cifuentes en la qual l'andalús no arribava pels pèls. Però encara hi havia més: l'àrbitre s'empassava una targeta groga clarmorosa al 17 sobre Lago Junior per una falta claríssima sobre Aday. L'executava Borja i Santamaría havia de posar els punys in extremis per refusar el perill. Fins llavors, el que s'havia vist del Girona era més que acceptable. Potser notable. Però sí per alguna cosa s'ha caracteritzat l'equip aquest any és per la seva inconstància i irregularitat. En un tres i no res, va desaparèixer del mapa.

Va coincidir amb la lesió de Kiko Olivas, que deixava el seu lloc a la banda dreta de l'eix central de la defensa, a Jonás Ramalho. Però segurament també amb el gol del Mallorca en la primera ocasió dels balears en tot el partit. Costa ben poc fer-li mal als gironins i ahir en va fer prou amb una jugada fortuïta l'equip de Fernando Vázquez per avançar-se en el marcador. Falta perillosa de Longo prop de la frontal que va executar Culio; el seu xut, sec i ras, el va desviar l'italià amb tanta mala sort que la paràbola va sorprendre Bounou per acabar-se colant al fons de la porteria (1-0, min. 20). A partir d'aquell moment, el panorama va canviar de dalt a baix i el Girona va desaparèixer. Se li van acabar les idees, va començar a abusar de la puntada de peu i això ho va aprofitar els mallorquinistes per avançar un xic les seves línies i començar a treure el nas per l'àrea rival. Al 22, Moutinho va conduir un contracop fins a tres quarts de camp i el seu xut va fregar el pal.

A la mitja hora, nova ocasió de perill: còrner botat fins a l'àrea petita, ningú encertava a refusar la pilota que, després de botar, trobava un Brandon que enviava el seu intent a les mans de Bounou. Només Borja, al 35, va posar-hi una mica de llum a un Girona que va estar-se un munt de minuts immers en la foscor. En una acció individual, perquè de jugades col·lectives n'hi va haver poquíssimes pel bàndol català, va inventar-se un xut potent des de fora de l'àrea que va marxar prop del travesser de la porteria defensada per Santamaría. Era evident que el gol havia fet molt mal i Machín tenia la missió de prémer la tecla necessària per sortir al segon temps no només amb una marxa més, sinó amb la ferma intenció d'anar per a un partit que fins llavors s'estava escapant.

La solució express va ser l'entrada de Coris per Aday només encetar el segon acte. Amb el canvi, ben poc va canviar. Per no dir res. El Mallorca, de nou en espera als primers compassos, i un Girona sense arguments, incapaç de trenar jugades de perill ni tampoc de provar un sol xut entre els tres pals d'un Santamaría que fins llavors ben poc havia hagut d'intervenir. Va ser l'equip local el que va aparèixer quan va decidir prémer l'accelerador. Llavors va gaudir de bones ocasions per marcar però va demostrar que a dalt és un conjunt amb la punteria molla.

Al 56, Pol Roigé va entrar fins a la cuina i va trobar-se a última instància amb un encertat Bounou; al 60, passada de la mort per a Juan Rodríguez que, tot sol, rematava un xic desviat a tocar del pal dret. Al 66, era Brandon el que rebia al límit del fora de joc, enfilava en solitari cap a porta però el seu xut va anar a fora. Els gironins, que fins llavors no havien ofert cap argument per creure en la remuntada, es salvaven de la sentència i Machín ho aprofitava per donar entrada a Portu per Eloi. Després d'un inofensiu xut de Sandaza a les mans de Santamaría,

el partit es va trencar. El mig del camp va desaparèixer. Era ara o mai. Tot i tenir encara temps per davant i d'anar a remolc al marcador, el Girona es va limitar a córrer, a penjar pilotes, sense èxit. Santamaría va haver de saltar un parell de cops d'entre un niu de caps per atrapar la pilota, però d'accions de perill amb cara i ulls, no n'hi va haver. La derrota, aquest cop un xic preocupant, era un fet.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/09/19/derrota-preocupant/804935.html?utm_source=rss